

[Johan Philipsen.]

med de mange bestemmelser. Men i det omfang man kan få virksomhedernes egne folk til at gøre et stykke virkelig intenst arbejde med mindst kvartårslige møder for at bringe ulykkesantallet ned, er det efter min opfattelse meget mere værdifuldt end nok så megen kontrol og bestemmelser, som man tit har syntes holdt sig til petitesseer om antal centimeter under loftet osv. uden nogen som helst praktisk betydning i retning af at undgå ulykker.

Må jeg så sige nogle ord om det andet område. Vi får en klarere ansvarsfordeling og kommer bort fra den hidtidige kedelige tilstand, hvor det, når der sker ulykker, er chefen, der bliver dømt for forhold, som han overhovedet ikke har haft noget kendskab til, hvis eksistens han ikke har haft mulighed for at kende i forvejen. Nu bliver også arbejdslederen, som får løn for netop dette arbejde, inddraget under ansvaret. Hvis det stod til mig, ville jeg nok gå et stykke videre, end § 3, stk. 4, og § 4 a foreskriver, ud fra den opfattelse at man skal lægge ansvaret hos den person i virksomheden, der har mulighed for at påvirke udviklingens forløb. Denne ændring i ansvarsfordelingen går igen med hensyn til handels- og kontorfaciliterne.

Jeg har for så vidt ingen bemærkninger til ændringerne for transportområdet. Det, der er væsentligt, er, at vi får nogle bestemmelser, der er lig med bestemmelserne i de lande, vi skal konkurrere med.

I indledningen til ministerens fremsættelse og i bemærkningerne står der, som hr. Erling Dinesen har berørt, at vi burde have haft en revision, der sammenarbejdede alle tre love i én. Hertil vil jeg sige, at for mig er det vældig væsentligt, at vi, inden vi skal til det stykke arbejde, får de nyskabelser, som dette lovforslag indeholder, helt ind i virksomhedernes daglige liv ud fra det synspunkt, jeg har nævnt, at når det er éns egne, der står for det, får man meget bedre resultater end ved kontrol.

Jeg har ingen kommentarer til bestemmelserne om dampkedler. De har jo været forældede de sidste 10 år og vel mere til.

Til dette, at de kommunale maskintilsynsmænd nu falder bort, vil jeg føje følgende betragtninger: udviklingen med hensyn til traktorulykker har tydeligt vist, at det, det drejer sig om, er at få maskinerne

konstrueret således, at de frembyder mindst mulig risiko. Alle vil have læst, at efter at vi fik bøjler over traktorerne, er antallet af dødsulykker gået voldsomt ned. Altså er det konstruktionen af maskinerne, der er afgørende, og ikke kontrollen med dem. Når jeg læser, at der er 168.000 virksomheder under den lokale kontrol, trækker jeg først derfra alle de håndværk, der for længst er ophørt med at være egentlige håndværk, og dernæst de mange virksomheder inden for landbruget, der heller ikke mere eksisterer som egentlige landbrug. Men så er det altså, jeg er meget skeptisk og tvivlende over for, hvorvidt det er nødvendigt at ansætte tyve nye inspektører plus syv kontordamer for at klare et område, der i realiteten, hvis vi får det undersøgt, vil vise sig at være meget beskedent af omfang — hvortil altså kommer mit grundsynspunkt om, at det er konstruktionen af maskinerne og ikke kontrollen, der betyder noget.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed sige et ondt ord om de lokale maskinsynsmænd. De har gjort arbejdet efter de muligheder, der forelå for dem, og efter de retningslinjer må de bedømmes. Men jeg beder om tilladelse til i udvalget at komme med en anmodning til ministeren om at få foretaget en analyse af de 168.000 virksomheder, så man kan se, hvilke der stadig er virksomheder, og hvilke der er private hjem.

Til sidst skal jeg sige, at venstre er parat til at deltage i udvalgsarbejdet.

Valbak: I foråret 1968 gennemførte folketinget den almindelige og meget omfattende revision af det store arbejderbeskyttelseslovkompleks. Dengang gjorde vi under udvalgsbehandlingen det, at vi drøftede adskillige andre principielle og konkrete problemer, end lovforslagene dengang tilsagde. Vi henstillede til ministeren, at han nærmere overvejede det principielle spørgsmål om dette meget omfattende detaljerede lovgivningsområdes opbygning og struktur på længere sigt. Vi spurgte os selv: er de hastige tekniske forandringer og de deraf afledte behovsændringer på området forenelige med, at selve loven skal indeholde de mange detaljer omtrent ud i yderste led, når man tager i betragtning, at repræsentanter for dem, det angår, i forvejen deltager i beslutningerne om regeldannelsen?